

Ερωτήσεις με παραπομπές στο σχολικό βιβλίο

Στέλιος Βιρβιδάκης, Βασίλης Καρασμάνης, Χαρινέλα Τournά, Αρχές Φιλοσοφίας, Β' Λυκείου, ΟΕΔΒ
<http://ebooks.edu.gr/modules/ebook/show.php/DSGL-B102/132/955,3466/>

1. Η φιλοσοφία βασίζει τη γνώση του κόσμου στο επιχειρήμα. Εξηγήστε.

στη φιλοσοφία δεν αρκεί να προβάλλει κανείς ισχυρισμούς και θέσεις ή να επικαλείται τις διαισθήσεις και τις ιδέες του, αλλά είναι απαραίτητο να προσπαθεί να τις υποστηρίξει με επιχειρήματα. Πρέπει δηλαδή εκείνος που φιλοσοφεί να οργανώνει τη σκέψη του έτσι, ώστε να συνδέει λογικά τις πεποιθήσεις του. Θα πρέπει να ξεκινά από ορισμένες προτάσεις (τις προκειμένες) και να καταλήγει στην πρόταση την οποία θέλει να υποστηρίξει (το συμπέρασμα). Η λογική θα τον βοηθήσει να καταλάβει τότε το συμπέρασμα συνάγεται ή προκύπτει από τις προκειμένες του επιχειρήματος. Για παράδειγμα... (σ. 20)

2. Ποια ζητήματα θέτει η φιλοσοφία κατά α) την αρχαιότητα, β) το μεσαίωνα, γ) τη νεότερη εποχή, δ) μετά τον Χέγκελ και ε) σήμερα;

αξίζει να παρατηρήσουμε ότι στην εποχή των προσωκρατικών φιλοσόφων (7ος και 6ος π.Χ. αιώνας) τίθενται για πρώτη φορά μεταφυσικά ή οντολογικά ερωτήματα για την υφή και τη συγκρότηση της πραγματικότητας, ενώ από την εποχή των σοφιστών και του Σωκράτη (5ος π.Χ. αιώνας) ξεκινά μια στροφή στην πρακτική φιλοσοφία και ειδικότερα στην ηθική, εφόσον συζητείται το πρόβλημα του πώς θα έπρεπε να ζει κανείς. Κατά τον Μεσαίωνα (11ος-15ος αιώνας) κυριαρχούν θεολογικά ζητήματα και ερωτήματα σχετικά με τη σχέση γνώσης και πίστης, ενώ κατά τη νεότερη εποχή, από τον Ντεκάρτ μέχρι και τον Καντ (17ος-18ος αιώνας), συντελείται μια στροφή στη γνωσιολογία και τίθενται ερωτήματα για τη φύση του υποκειμένου που γνωρίζει τον κόσμο και για τις νοητικές του δυνάμεις. Με τον Χέγκελ (19ος αιώνας) δίνεται έμφαση στη φιλοσοφία της ιστορίας και τονίζεται η σημασία της ιστορικής εξέλιξης της φιλοσοφικής σκέψης. Ο Χέγκελ μάλιστα πιστεύει ότι μπορούμε να κατανοήσουμε την ίδια την πορεία της ανθρώπινης ιστορίας μέσα από τη μελέτη αυτής της εξέλιξης, που φανερώνει την προοδευτική ωρίμανση και αυτοσυνειδησία του πνεύματος. Στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα σημειώνεται μια νέα στροφή στις φιλοσοφικές αναζητήσεις, κυρίως στη φιλοσοφία της γλώσσας και στη λογική, ενώ παράλληλα δίνεται έμφαση και στην καλύτερη κατανόηση της ανθρώπινης ύπαρξης. (σ. 29)

3. Ο δυϊσμός του Πλάτωνα

Ο Πλάτων ονομάζει τις καθарές αυτές ουσίες ιδέες. Οι ιδέες είναι πράγματα υπαρκτά, ανεξάρτητα από τον αισθητό κόσμο, αιώνια και αμετάβλητα, που μπορούμε να τα προσεγγίσουμε και να τα γνωρίσουμε μόνο με τον νου και όχι με τις αισθήσεις. Με αυτόν τον τρόπο ο Πλάτων οδηγείται σε έναν δυϊσμό. Θεωρεί ότι υπάρχουν δύο κόσμοι, ο αισθητός κόσμος της εμπειρίας μας και ο κόσμος των ιδεών, που είναι νοητός και υπεραισθητός. (σ. 36)

4. Οι καθολικές έννοιες του Αριστοτέλη.

Ο Αριστοτέλης, από την άλλη πλευρά, αντιδρά έντονα στη θεωρία των ιδεών του Πλάτωνα. Πώς είναι δυνατόν, λέει, να υπάρχει ένας τέτοιος, ανεξάρτητος από τον αισθητό, κόσμος; Πού βρίσκονται αυτές οι ιδέες; Πώς είναι δυνατόν να σχετίζονται με τα φυσικά αντικείμενα; Ο Αριστοτέλης ονομάζει τα πράγματα ή τις ουσίες αυτές "καθόλου". Εμείς θα τα ονομάσουμε εδώ καθολικές έννοιες. Για τον Αριστοτέλη οι καθολικές έννοιες (τα "καθόλου") δεν είναι πράγματα ξεχωριστά από τα φυσικά αντικείμενα, αλλά προκύπτουν από αυτά μέσω νοητικής αφαίρεσης. Σχηματίζουμε δηλαδή στον νου μας την καθολική έννοια της λευκότητας, όταν από διάφορα λευκά αντικείμενα αφαιρέσουμε όλες τις άλλες ιδιότητες και κρατήσουμε μόνο την ιδιότητα του λευκού. (σ. 36-37)

5. Νομιναλισμός ή ονοματοκρατία

Κάποιοι θεωρούν ότι οι καθολικές έννοιες δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν με κανέναν τρόπο. Έχουμε μόνο επιμέρους ατομικά πράγματα.

Υπάρχουν βέβαια γενικές λέξεις, λέξεις δηλαδή που χρησιμοποιούνται από όλους, όπως "λευκό", αλλά όχι πράγματα όπως η "λευκότητα". Η θεωρία αυτή λέγεται ονοματοκρατία ή νομιναλισμός (από το λατινικό "nomen" = όνομα) και πρωτοδιατυπώθηκε από φιλοσόφους του Μεσαίωνα, όπως είναι ο Βοήθιος και ο Γουλιέλμος του Όκαμ. (σ. 37)

6. Επιτελεστική λειτουργία της γλώσσας.

Θα μπορούσαμε να πούμε ακόμα ότι με τη γλώσσα δε μεταδίδουμε μόνο πληροφορίες δηλώνοντας ή περιγράφοντας καταστάσεις πραγμάτων. Με τη γλώσσα κάνουμε επίσης διάφορα πράγματα, όπως όταν υποσχόμαστε κάτι, όταν διατάζουμε, όταν ευχόμαστε, όταν παρακαλούμε κτλ. Όταν λέω "αφήνω την περιουσία μου εξίσου στα δύο παιδιά μου", προβαίνω μάλλον σε μια πράξη που γίνεται με λόγια παρά σε μια περιγραφή ή σε μια απλή μετάδοση πληροφορίας. Γι' αυτόν τον λόγο και κάποιοι φιλόσοφοι, όπως ο Τζον Όστιν, μιλούν για την επιτελεστική λειτουργία της γλώσσας και ονομάζουν τις αντίστοιχες προτάσεις επιτελεστικές, διότι αυτές δεν περιγράφουν, αλλά επιτελούν (κάνουν) κάτι. (σ. 38)

7. Πλάτος έννοιας

Πλάτος μιας έννοιας καλούμε το σύνολο των ομοειδών αντικειμένων που υπάγονται σ' αυτή την έννοια. Για παράδειγμα, το πλάτος της έννοιας "ελληνικό πανεπιστήμιο" απαρτίζεται από το σύνολο των πανεπιστημίων της χώρας μας (Πανεπιστήμιο Αθηνών, Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης κτλ.). (σ. 53)

8. Βάθος έννοιας

Τα ομοειδή αντικείμενα που υπάγονται σε μια έννοια έχουν κάποια κοινά χαρακτηριστικά. Το σύνολο αυτών των κοινών χαρακτηριστικών όλων των αντικειμένων που υπάγονται σε μια έννοια το ονομάζουμε βάθος της έννοιας. Όσο περισσότερα είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που απαρτίζουν το βάθος μιας έννοιας, τόσο μεγαλύτερο είναι το βάθος της και τόσο στενότερο είναι το πλάτος της. Έτσι, η έννοια "ζώο" έχει μικρότερο βάθος και μεγαλύτερο πλάτος από την έννοια "θηλαστικό". (σ. 53)

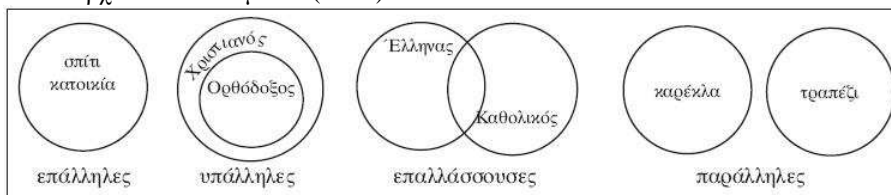
9. Ειδιοποιός διαφορά

Η ευρύτερη έννοια που περιλαμβάνει μέσα στο πλάτος της μία ή περισσότερες στενότερες έννοιες λέγεται γένος, ενώ η στενότερη έννοια λέγεται είδος (π.χ. από τις έννοιες "ζώο" και "θηλαστικό" η πρώτη είναι γένος και η δεύτερη είδος). Το αμέσως ευρύτερο γένος μιας έννοιας το λέμε προσεχές γένος, ενώ το αμέσως στενότερο είδος προσεχές είδος. Το βάθος μιας έννοιας είναι ίδιο με αυτό του προσεχούς γένους, με την προσθήκη ενός χαρακτηριστικού γνωρίσματος που διαφοροποιεί τη στενότερη έννοια από την ευρύτερη. Το γνώρισμα αυτό λέγεται ειδιοποιός διαφορά. Έτσι, η ειδιοποιός διαφορά της έννοιας "ρόμβος" από την έννοια "παράλληλόγραμμο" (προσεχές γένος) έγκειται στο ότι το χαρακτηριστικό γνώρισμα του "ρόμβου" είναι ότι αυτός έχει ίσες πλευρές. Ο ακριβέστερος και συντομότερος τρόπος για να ορίσουμε μια έννοια είναι με το προσεχές γένος και την ειδιοποιό διαφορά. (σ. 53-54)

10. Σχέση εννοιών μεταξύ τους.

Αν συγκρίνουμε δύο έννοιες κατά το πλάτος τους, τότε διαπιστώνουμε ότι είναι δυνατόν να έχουν μεταξύ τους μία από τις παρακάτω τέσσερις σχέσεις: α) Οι δύο έννοιες (Α και Β) έχουν το ίδιο πλάτος, οπότε λέγονται επάλληλες (π.χ. "σπίτι" και "κατοικία"). β) Η έννοια Α είναι γένος της έννοιας Β (οπότε η έννοια Β είναι είδος της έννοιας Α). Σ' αυτή την περίπτωση όλα τα Β είναι Α, ενώ υπάρχουν Α που δεν είναι Β. Οι έννοιες αυτές λέγονται υπάλληλες (π.χ. "χριστιανός" και "ορθόδοξος"). γ) Οι έννοιες Α και Β συμπίπτουν κατά ένα μέρος ως προς το πλάτος τους, δηλαδή μερικά Α είναι Β και μερικά Β είναι Α (π.χ. "Έλληνας" και "καθολικός"). Οι έννοιες αυτές λέγονται επαλλάσσουσες. δ) Οι δύο έννοιες (Α και Β) έχουν τελείως διαφορετικό πλάτος, παρ' όλο που υπάγονται σε μια ευρύτερη έννοια (π.χ. "καρέκλα" και "τραπέζι", οι οποίες υπάγονται στην έννοια "έπιπλο"). Οι έννοιες αυτές λέγονται παράλληλες.

Όσον αφορά το βάθος, μπορούμε να έχουμε διάφορες σχέσεις εννοιών. Ιδιαίτερο όμως ενδιαφέρον για τη λογική παρουσιάζουν οι αντίθετες και οι αντιφατικές έννοιες. Αντίθετες είναι δύο έννοιες, όταν βρίσκονται στα άκρα μιας κλίμακας εννοιών, όπως λόγου χάριν "άσπρο" και "μαύρο" ή "μεγαλοφυΐα" και "βλακεία", ανάμεσα στις οποίες υπάρχουν άλλες ενδιάμεσες έννοιες (π.χ. γκριζο, πράσινο ή εξυπνάδα, νοητική νωθρότητα κτλ.). Αντιφατικές είναι δύο έννοιες, όταν η μία είναι η άρνηση της άλλης, χωρίς να υπάρχει τίποτε ενδιάμεσο ανάμεσά τους. Για παράδειγμα, αντιφατικές είναι οι έννοιες "αλήθεια" και "ψεύδος" ή "ωραίο" και "όχι ωραίο", ανάμεσα στις οποίες δεν υπάρχει κάτι ενδιάμεσο. (σ. 54)

11. Η αμφιβολία του Ντεκάρτ.

Ο Γάλλος φιλόσοφος Ρενέ Ντεκάρτ ή Καρτέσιος (17ος αιώνας) αναφέρεται συχνά ως εκείνος που συνέλαβε την πιο ακραία μορφή σκεπτικισμού. Ζώντας σε μια εποχή ραγδαίας ανάπτυξης της επιστήμης, αλλά και έντονων θρησκευτικών ερίδων μεταξύ καθολικών και προτεσταντών, ο Ντεκάρτ θεώρησε αναγκαίο να αναζητήσει στέρεα θεμέλια για τη γνώση. Έτσι, γενικεύοντας τη διαπίστωση ότι συχνά μας εξαπατούν οι αισθήσεις μας, διατύπωσε κάποιες υπερβολικές σκεπτικιστικές υποθέσεις, προκειμένου να εξετάσει αν υπάρχουν βέβαιες πεποιθήσεις που θα μείνουν απρόσβλητες ακόμη και από αυτές. Παρατηρώντας ότι, όταν ονειρευόμαστε, δεν καταλαβαίνουμε πολλές φορές ότι ονειρευόμαστε και το συνειδητοποιούμε μόνον αργότερα, αφού πια έχουμε ξυπνήσει, υποστήριξε ότι δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε με βεβαιότητα την κατάσταση του ονείρου από εκείνη της εμπειρίας μας, όταν είμαστε ξύπνιοι. Αναρωτήθηκε επίσης αν μπορούμε να δεχτούμε με ασφάλεια ακόμη και λογικές και μαθηματικές αλήθειες -όπως, για παράδειγμα, ότι ένα τετράγωνο έχει τέσσερις πλευρές και ότι το άθροισμα του δύο και του τρία είναι πέντε- που φαίνεται να μην αλλάζουν ακόμη και όταν κοιμόμαστε, υποθέτοντας ότι αυτές οι αλήθειες θα μπορούσαν να μην ισχύουν στην πραγματικότητα, αλλά κάποιος "μοθηρός δαίμονας" να μας κάνει να τις πιστεύουμε. Η υπόθεση μάλιστα αυτή του "μοθηρού δαίμονα" έχει αναβιώσει στις μέρες μας σε μυθιστορήματα επιστημονικής φαντασίας, στα οποία τον ρόλο του πανούργου και πανίσχυρου δαίμονα παίζει τώρα κάποιος τρελός

επιστήμονας που μας εξαπατά, χωρίς να το γνωρίζουμε, αφού, για παράδειγμα, συντηρεί τον εγκέφαλό μας - χωριστά από το υπόλοιπο σώμα μας- μέσα σε ένα δοχείο στο εργαστήριό του, όπου με ηλεκτρόδια μας παρέχει τις (λανθασμένες) πληροφορίες τις οποίες θέλει να μας κάνει να πιστεύουμε.

Ωστόσο, όπως επισήμανε ο Ντεκάρτ, μπορεί να είναι κανείς βέβαιος για ένα πράγμα: ότι τη στιγμή που αμφιβάλλει για την αλήθεια οποιασδήποτε πεποίθησης, αφού μπορεί να ονειρεύεται ή και να τον εξαπατά κάποιος “κακός δαίμονας”, πρέπει να υπάρχει ο ίδιος για να αμφιβάλλει, να ονειρεύεται ή να εξαπατάται. Όλες αυτές είναι μορφές σκέψης και το υποκείμενο, καθώς σκέφτεται, κατανοεί ότι πρέπει να υπάρχει, για να μπορεί να σκέφτεται. Αυτό είναι το νόημα του περίφημου επιχειρήματος του Ντεκάρτ “σκέφτομαι, [άρα] υπάρχω” (“cogito, ergo sum”). (σ. 62-63)

12. Ορθολογισμός του Πλάτωνα.

Σύμφωνα με τους ορθολογιστές φιλοσόφους, η γνώση μας για τον κόσμο προέρχεται κυρίως από τον ίδιο τον ορθό λόγο και τα βασικά της στοιχεία μπορούν να αναζητηθούν στον νου μας. Η γνώση αυτή μπορεί να αποκληθεί *a priori* ή προ-εμπειρική, αφού φαίνεται να είναι δυνατή πριν ή ανεξάρτητα από οποιαδήποτε εμπειρία.

Παρ’ όλο που το πρόβλημα της προέλευσης της γνώσης και οι βασικές αντίθετες τοποθετήσεις δεν αναλύθηκαν εκτενώς πριν από τη νεότερη εποχή, στην αρχαιότητα σημαντικός εκπρόσωπος της ορθολογιστικής προσέγγισης μπορεί να θεωρηθεί ο Πλάτων. Για τον Πλάτωνα η ανθρώπινη γνώση βασίζεται κατ’ αρχάς στην ανάμνηση των ιδεών που έχει αντικρίσει η αθάνατη ψυχή προτού ενσαρκωθεί στο σώμα. Με την κατάλληλη νοητική άσκηση και μέσα από τη μελέτη των μαθηματικών, η ψυχή μπορεί να γνωρίσει τη βαθύτερη πνευματική πραγματικότητα των ιδεών, οι οποίες υπάρχουν αιώνια, ενώ ο υλικός κόσμος αποτελεί ατελή αντανάκλασή τους. (σ. 79)

13. Ορθολογισμός του Ντεκάρτ.

Πρώτος μεγάλος ορθολογιστής των νεότερων χρόνων είναι αναμφισβήτητα ο Ντεκάρτ, στον οποίο αναφερθήκαμε ήδη εξετάζοντας το ερώτημα για τη δυνατότητα της γνώσης και το ζήτημα της αιτιολόγησης των πεποιθήσεων. Όπως είδαμε, για τον Ντεκάρτ η κατασκευή ενός συμπαγούς οικοδομήματος της γνώσης οφείλει να στηριχτεί στις πεποιθήσεις εκείνες που ο ορθός λόγος έχει θωρακίσει τόσο ισχυρά, ώστε τίποτα απολύτως να μην μπορεί να τις κλονίσει. Για να μπορέσουμε να εντοπίσουμε τέτοιου είδους πεποιθήσεις, ο Ντεκάρτ προτείνει να εφαρμόσουμε τη μέθοδο της συστηματικής αμφιβολίας: μας καλεί δηλαδή να διανύσουμε το πλήρες φάσμα των πεποιθήσεών μας και να επιλέξουμε, στο τέλος της διαδικασίας, αυτές για τις οποίες στάθηκε αδύνατον να αμφιβάλλουμε. (σ. 79-80)

14. Ορθολογισμός των Λάιμπνιτς, Σπινόζα, Χέγκελ.

Άλλοι ορθολογιστές, που προσπάθησαν να βελτιώσουν τη θεώρηση του Ντεκάρτ και οπωσδήποτε να αποφύγουν τις παγίδες δεξ στις οποίες τον οδήγησε η υπερβολική μεθοδολογική του αμφιβολία, είναι ο Ολλανδός Μπαρούχ Σπινόζα (17ος αιώνας) και ο Γερμανός Γκότφριντ Λάιμπνιτς (17ος-18ος αιώνας). Οι φιλόσοφοι αυτοί, μέσα από αξιωματικές παραδοχές και αποδείξεις εμπνεόμενες από τα μαθηματικά και τη γεωμετρία, ανέπτυξαν περίπλοκα μεταφυσικά συστήματα. Σύμφωνα μ’ αυτούς, ο νους μας μπορεί να κατανοήσει τα βασικά στοιχεία της δομής της πραγματικότητας στηριζόμενος στη χρησιμοποίηση έμφυτων ιδεών και λογικών αρχών. Ο σημαντικότερος ίσως ορθολογιστής των νεότερων χρόνων είναι ο Χέγκελ, ο οποίος πίστευε ότι ο ορθός λόγος τού επέτρεπε να κατανοήσει πλήρως και να προβλέψει την πορεία της ανθρώπινης ιστορίας. (σ. 81)

15. Ποιο είναι το βασικό χαρακτηριστικό του Κοινωνικού Συμβολαίου και ο υποθετικός χαρακτήρας του.

Η ικανοποιητικότερη ίσως θεώρηση της νομιμοποίησης των πολιτικών θεσμών βασίζεται στην ιδέα ενός υποθετικού συμβολαίου μεταξύ των μελών μιας κοινωνίας. Οι άνθρωποι φαίνεται ότι μπορούν να συμφωνήσουν να ζουν μαζί ακολουθώντας αρχές τις οποίες κανένα ορθολογικό άτομο δε θα απέρριπτε, υπό τον όρο να συμμορφώνονται με αυτές τις αρχές και όλοι οι άλλοι. Φαίνεται δηλαδή να πιστεύουν ότι η αμοιβαία εφαρμογή αυτών των αρχών θα εξυπηρετεί σε κάποιον βαθμό τα βασικά συμφέροντα όλων.

Φυσικά μιλάμε για υποθετική ή νοερή συμφωνία και συγκατάθεση, εφόσον τα μέλη μιας κοινωνίας δεν υπογράφουν πραγματικά κάποιο συγκεκριμένο συμβόλαιο, αλλά αποφασίζουν να πράττουν σαν να το είχαν υπογράψει. (σ. 174)

16. Το Κοινωνικό Συμβόλαιο κατά τον Χομπς

Κατά τον Άγγλο φιλόσοφο Τόμας Χομπς, ο μόνος τρόπος να προστατευτούμε από την ανεξέλεγκτη επιδίωξη της ικανοποίησης εγωιστικών συμφερόντων σε βάρος των άλλων -επιδίωξη που χαρακτηρίζει όλους τους ανθρώπους- είναι να εκχωρήσουμε την εξουσία της διακυβέρνησης σε μια κεντρική αρχή η οποία θα επιβάλλει την τάξη και θα ρυθμίζει τις σχέσεις μας έτσι, ώστε να αποφεύγονται οι συγκρούσεις και να ικανοποιούνται οι βασικές μας ανάγκες. (σ. 174)

17. Το Κοινωνικό Συμβόλαιο κατά τον Ρουσό και η έννοια της Γενικής Βούλησης

Πάντως, κι αν ακόμη δεχτεί κανείς την αναπόφευκτη επιβολή της εξουσίας ενός μονάρχη ή ηγεμόνα πάνω στους άλλους, η εξουσία αυτή δεν εκπηγάει από κάποια θεϊκή αυθεντία, όπως πιστευόταν τον Μεσαίωνα, αλλά από τη βούληση του ίδιου του λαού - και η εξουσία αυτή έχει όρια. Κατά τους νεότερους χρόνους θεωρητικοί του

κοινωνικού συμβολαίου, όπως ο Ζαν Ζακ Ρουσό, οδηγούνται στο συμπέρασμα πως σε τελευταία ανάλυση κυρίαρχη είναι η γενική βούληση, που εκφράζεται μέσα από τη συμφωνία για τη μορφή διακυβέρνησης. Ανεξάρτητα από το αν η επιβολή αυτής της γενικής βούλησης -που κατά τον Ρουσό υπερβαίνει τις ατομικές βουλήσεις των μελών της κοινωνίας- διασφαλίζει πάντοτε όλα τα δικαιώματα των πολιτών, όπως τα αντιλαμβανόμαστε σήμερα, η αναφορά στη συναίνεση της πλειονότητας των πολιτών υποδεικνύει την προοδευτική επικράτηση και δικαιολόγηση δημοκρατικών αντιλήψεων. (σ. 174)

18. Η τέχνη ως μίμηση και ως αναπαράσταση.

Μία από τις πρώτες αναλύσεις σχετικά με την καλλιτεχνική δραστηριότητα, από την εποχή του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, επισημαίνει ότι η τέχνη είναι αναπαράσταση ή “μίμηση” καταστάσεων του φυσικού κόσμου και της ανθρώπινης ζωής. Ένα άγαλμα, ένας ζωγραφικός πίνακας, ένα ποίημα, ακόμη και μια μουσική σύνθεση επιχειρούν να αποδώσουν μορφές, χρώματα, ήχους και καταστάσεις από τη ζωή που τραβούν την προσοχή μας. Όσο πιο πιστή είναι η αναπαράσταση, τόσο πιο ωραίο είναι το έργο τέχνης και είναι ωραίο, επειδή κατορθώνει να συλλάβει ην αρμονία της μορφής του αντικειμένου που απεικονίζει, της πράξης ή της κατάστασης που περιγράφει. Βέβαια, η ικανότητα του καλλιτέχνη να “μιμείται” την πραγματικότητα προκαλεί ανησυχία σε κάποιους φιλοσόφους, όπως στον Πλάτωνα, οι οποίοι πιστεύουν ότι η μίμηση αυτή, με την έμφαση που δίνει στην επιφανειακή εικόνα των πραγμάτων, μπορεί να εξαπατήσει τους ανθρώπους ή να προβάλει ως αισθητικά πρότυπα ήρωες με πάθη και ηθικές αδυναμίες (όπως, π.χ., στα έπη και σε ορισμένες τραγωδίες). (σ. 193-194)

19. Η τέχνη ως έκφραση συναισθημάτων, ρομαντισμός.

Ενώ η πρώτη -κατά πολλούς αφελής αντιμετώπιση της τέχνης στηρίζεται κυρίως στην έννοια της μίμησης ή αναπαράστασης του φυσικού κόσμου και η δεύτερη, αυτή της θρησκευτικής θεώρησης, προβάλλει την προσπάθεια φανέρωσης κάποιας μεταφυσικής πραγματικότητας, μια πολύ νεότερη ανάλυση της καλλιτεχνικής δημιουργίας δίνει έμφαση στην έκφραση των συναισθημάτων. Το ρομαντικό κίνημα, που ξεκίνησε στα τέλη του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα και κυριάρχησε στη Γερμανία, την Αγγλία και τη Γαλλία, εντοπίζει το κριτήριο της αισθητικής αξίας των καλλιτεχνικών δημιουργημάτων στην αποτύπωση του ανθρώπινου πάθους σε εικόνες, χρώματα, ήχους και λέξεις. Όσο πιο αυθεντική και ζωντανή είναι αυτή η αποτύπωση, τόσο πιο πετυχημένο είναι το έργο τέχνης και ο αναγνώστης, ο θεατής ή ο ακροατής νιώθει μέσα του κάτι ανάλογο με εκείνο που αισθανόταν ο συγγραφέας, ο ζωγράφος, ή ο μουσικός. (σ. 195)